

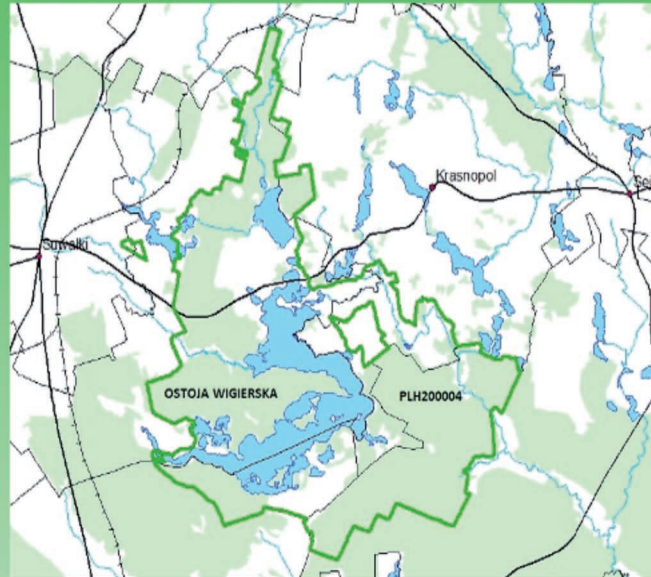

(robinia akacjowa)

Obecnie rozprzestrzenianie się obcych gatunków roślin uznaje się za jedną z najpoważniejszych przyczyn zmniejszania różnorodności biologicznej w skali globalnej. Ze względu na swoją silną ekspansywność obce osobniki zostały uznane za gatunki inwazyjne - zagrażające stabilności i trwałości ekosystemów. W ostatnich latach coraz częściej podejmuje się działania zmierzające do bezpośredniej ich eliminacji.

W przeważającej mierze działania te polegają na mechanicznym usuwaniu groźnych roślin. Duża pracowitość związana z takim sposobem zwalczania gatunków obcych i niskie w porównaniu z ponoszonymi nakładami finansowymi efekty działań powodują, że coraz częściej obok zabiegów czynnych, równolegle prowadzi się edukację społeczeństwa polegającą na uświadamianiu mu istniejącego zagrożenia oraz zachęcaniu do wprowadzania w ramach zadrzewień, czy zalesień drzew gatunków rodzimych.

„Ostoja Wigierska” (PLH200004) - obszar wyznaczony w ramach sieci Natura 2000. Zajmuje teren północnej części Puszczy Augustowskiej o łącznej powierzchni 16072 ha, w tym 15085 ha, to obszar Wigierskiego Parku Narodowego.

Realizacja projektu:
Centrum Aktywności Społecznej PRYZMAT
ul. Noniewicza 91, 16 – 400 Suwałki
Kontakt:
tel./fax 87 565 02 58
e-mail: pryzmat@pryzmat.org.pl
www.pryzmat.org.pl
www.drzewa.pryzmat.org.pl

Projekt korzysta z dofinansowania w kwocie 428 387 zł pochodzącego z Islandii, Liechtensteinu i Norwegii w ramach funduszy EOG

OBCE GATUNKI DRZEW NA TERENIE „OSTOI WIGIERSKIEJ”

„Ochrona zadrzewień - promocja rodzimych gatunków drzew północno - wschodniej Polski”

Szybki postęp cywilizacyjny w okresie ostatnich dziesięcioleci spowodował znaczne przeobrażenie naturalnego środowiska przyrodniczego. Człowiek przystosowując to środowisko do własnych potrzeb, w wielu przypadkach stał się przyczyną jego nieodwracalnej degradacji.

Szczególnie dotkliwie negatywne skutki postępu odczuwają dziś tereny o najcenniejszych walorach przyrodniczych, jakimi są parki narodowe, w tym również Wigierski Park Narodowy. Efektem nieroztropnej działalności człowieka na jego terenie było m.in. wprowadzanie obcych gatunków drzew pochodzących głównie z Ameryki Północnej, które w wielu przypadkach świetnie zaaklimatyzowały się w nowych warunkach i zajmując coraz to nowe tereny zaczęły stopniowo wypierać gatunki rodzime. Do najbardziej niebezpiecznych gatunków drzewiastych występujących na terenie Parku należą: klon jesionolistny (*Acer negundo*), czeremcha amerykańska (*Prunus serotina*), dąb czerwony (*Quercus rubra*) i robinia akacjowa (*Robinia pseudoacacia*)

Klon jesionolistny (*Acer negundo*)

Gatunek sprowadzony do Polski na przełomie XVIII i XIX wieku. Przybiera zarówno formy drzewiaste, jak i krzewiaste. Ma bardzo małe wymagania w stosunku do siedliska. Szybko opanowuje wolne, nasłonecznione przestrzenie. Doskonale rozmnaża się zarówno przez nasiona jak i odroślowo. Pomimo wątpliwych walorów estetycznych często wprowadzany do zadrzewień przydrożnych. Swoją nazwę zawdzięcza liściom podobnym do tych, które występują u jesionu.

(liście klonu jesionolistnego)

Czeremcha amerykańska (*Prunus serotina*)

Do Polski trafiła w XIX w. - początkowo do ogrodów, a później na tereny leśne. Roślina ceniona ze względów gospodarczych w Ameryce Północnej, u nas stała się jednym z najgroźniejszych gatunków inwazyjnych. Szybko opanowuje dolne partie drzewostanów uniemożliwiając rozwój rodzimym gatunkom podszytowym i roślinom runa.

(liście i kwiaty czeremchy amerykańskiej)

Dąb czerwony (*Quercus rubra*)

Ten krewniak europejskich rodzimych dębów pojawił się na naszych terenach w XIX w. Jest łatwy do odróżnienia, ponieważ jego liście są charakterystycznie, ostro zakończone. To one właśnie stanowią największe zagrożenie, ponieważ bardzo trudno się rozkładają, a opadając uniemożliwiają rozwój roślinności runa. Co ciekawe, pomimo uznania gatunku za inwazyjny, motyw jego liści znajdziemy na naszych monetach groszowych.

(liście dębu czerwonego)

Robinia akacjowa (*Robinia pseudoacacia*)

Jak pozostałe drzewa pochodzi z Ameryki Północnej. Drzewo silnie ekspansywne, samorzutnie rozprzestrzeniające się na wolnych od zadrzewień obszarach. Do Europy w 1906 roku sprowadził ją Jean Robin – francuski botanik i ogrodnik. Jemu też zawdzięcza swoją nazwę.